

Veronika Lopourová
UČO: 41676
email: lop@mail.muni.cz

Terénní poznámky

- komunikační partner ze začátku odpovídal krátkými větami nebo úplně odbíhal od tématu, cítila jsme se na začátku rozhovoru opravdu trapně, protože jsem nevěděla, jak ho usměrnit nebo inspirovat k odpovědím takového charakteru, jaký jsem potřebovala. Vzhledem k tomu, jak se choval on – ošival se, neustále si s něčím na stole hrál, kontroloval mobil, poposedával na židli – měla jsem pocit, že i on se necítil dobře. Ale po nějaké době, v přepisu asi na konci druhé strany už jsme k sobě našli lepší cestu a rozhovor se začal podle mého názoru slibně rozvíjet. Naopak na konci už se výpovědi jenom opakovaly a vyznívaly hrozně obecně a o ničem, takže bylo jasné, že je rozhovor třeba už ukončit.

- přesto mám pocit, že jsem se nedozvěděla všechno, co jsem se dozvědět mohla. Nedokázala jsem sledovat tok rozhovoru a zároveň analyzovat, co a jak se jej ještě zeptat, abych šla u témat, které jenom „nakousnul“ více do hloubky. Kdybych si uvědomila už při rozhovoru, jak si jeho odpovědi protirečí, mohla jsem lépe vysvětlit rozpory v hodnocení doby jeho nezaměstnanosti

- měla jsem v průběhu rozhovoru dojem, spíše tedy v pozdějším časovém úseku, že přede mnou komunikační partner vytváří pózu „silného muže“, že se stylizuje do pozice člověka, kterého nic nerozhodí. Ale nejsem schopná říci, nakolik to byla stylizace a nakolik to bylo z jeho strany skutečný postoj a prožívání věci.

- neverbální projev mého komunikačního partnera byl velmi nevyrovnaný, chvíli dělal velká gesta a rozmachoval se, chvílemi mumlal, zakrýval si ústa a špatně mu šlo rozumět. Došlo to až tak daleko, že jsem ho musela poprosit o zopakování odpovědi na mikrofon, protože jsem si nebyla jistá, jestli se to srozumitelně nahrálo. Takové nesrozumitelné výpovědi se týkaly témat, o kterých se mu nechtělo moc mluvit – problémy s rodiči, nejasné vzpomínky nebo když si úplně nebyl jistý, na co se ptám.

- rozhovor to byl příjemný a rychle uběhl, ale cítila jsem se hrozně za své nesrozumitelné vyjadřování, „vycpávková slova“ a vyplňovací zvuky. Uvědomuji si navíc, že pokud bych otázky stejně přímo formulované kladla někomu, kdo je k tomuto tématu citlivější, mohla bych dotyčného člověka psychicky naprosto rozhodit. Protože se komunikační partner vyjadřoval tak výrazně pozitivně o době nezaměstnanosti, což jsem nečekala, snažila jsem se ho přímými otázkami vyprovokovat, zda se přece jen nestylizuje do nějaké pozice. Dospěla jsem k názoru, že se zřejmě nestylizuje, že právě takový postoj je součástí jeho strategie „vytěšňování myšlenek“ o vlastní nezaměstnanosti.